

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 5Tdo/3/2024  
Identifikačné číslo spisu: 1520010349  
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2024  
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1520010349.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvinenej W. O. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 31. januára 2024 v Bratislave dovolanie obvinenej W. O., podané prostredníctvom jej obhajcu JUDr. Vladimíra Štefeka proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 08. júna 2023, sp. zn. 4To/12/2022, a takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej W. O. odmieta.

### Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 15. novembra 2021, sp. zn. 4T/41/2020, uznal obvinenú W. O. za vinnú pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe.

Za to súd obvinenej uložil § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 7, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd zaradil obvinenú na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne zrušil vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2020, sp. zn. 0T/10/2020, ktorým bol obvinenej pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenej ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „prokurátor“) odvolanie proti výroku o treste v neprospech obvinenej.

O odvolaní prokurátora Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozhodol rozsudkom z 8. júna 2023, sp. zn. 4To/12/2022, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 15. novembra 2021, sp. zn. 4T/41/2020, vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a o ochrannom opatrení a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. uložil obvinenej súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obvinenú na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne zrušil výrok o treste uložený obvinenej trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 12. januára 2020, sp. zn. 0T/10/2020, právoplatného 12. januára 2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenej ochranný dohľad vo výmere 2 rokov.

Dňa 8. novembra 2023 obvinená W. O. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Vladimíra Štefeka podala písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnila dovolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, resp. je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K uvedeným dovolacím dôvodom uviedla, že odvolací súd konal o odvolaní prokurátora na verejnom zasadnutí, na ktorom došlo k porušeniu ustanovenia § 326 ods. 5 Tr. por., pretože vyhlásil rozsudok na podklade dôkazov, ktoré na verejnom zasadnutí nevykonal, a zároveň sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čím došlo k porušeniu § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. Výsledkom tohto postupu bolo uloženie neprímerane prísneho trestu, keďže odvolací súd neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. Namiesto sprísnenia uloženého trestu mal krajský súd správne odvolanie prokurátora zamietnuť. V ďalšom obvinená uvádzala konkrétne skutočnosti, pre ktoré jej osobné pomery a okolnosti prípadu odôvodňovali nižší trest ako jej bol uložený. Ťažisko dovolacej argumentácie obvinenej tvoril poukaz na neaplikovanie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. a rovnako tak, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu bol založený na dôkazoch, ktoré neboli pred súdom vykonané.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2023, sp. zn. 4To/12/2022, bol porušený zákon v neprospech obvinenej v § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, najmä v ustanoveniach § 326 ods. 5, § 2 ods. 10, ods. 12, ods. 19, § 119 ods. 1, písm. d), písm. e), písm. f) Tr. por., § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., aby súčasne zrušil predmetný rozsudok a Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu. Nakoniec navrhla, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 2 Tr. por. po zrušení výroku o treste, rozhodol súčasne o väzbe obvinenej tak, že ju prepustí na slobodu.

Rovnopis dovolania bol doručený prokurátorovi s upozornením, že sa môže k dovolaniu vyjadriť, pričom predseda senátu súdu prvého stupňa na to určil lehotu 10 pracovných dní, avšak prokurátor toto právo do rozhodovania najvyšším súdom nevyužil.

Dňa 12. januára 2024 bolo dovolanie obvinenej W. O. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie

obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd (§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Rovnako najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že v dovolacom konaní je (okrem výnimky uvedenej v § 385 ods. 2 Tr. por.) viazaný rozsahom a obsahom dovolateľom uplatnených námietok (R 120/2012-I). Viazanosť dovolacími dôvodmi teda na strane jednej limituje rozsah prieskumnej právomoci dovolacieho súdu, na strane druhej ale „zaťažuje“ aj samotného dovolateľa (zastúpeného profesionálnym obhajcom z radov advokátov), ktorý svoje výhrady musí koncipovať spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo vlastne konajúcim súdom vytýka (uvedené má potom súvis s preskúmvaním podmienok podľa § 371 ods. 4, ods. 5 Tr. por.).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmvaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený

súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o konkrétne dovolacie námietky obvinenej vo vzťahu k uplatneniu dovolacieho dôvodu podľa písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por., a teda ťažiskovej dovolacej argumentácie obvinenej k otázke neaplikácie mimoriadneho zníženia trestu postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., najvyšší súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v dovolaní napadnutom rozsudku ukladal trest odňatia slobody pod zákonom stanovenú dolnú hranicu, a to použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. Z obsahu dovolania je preto zrejmé, že obvinená v podstate namietala, že odvolací súd neaplikoval ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo väčšom rozsahu.

Vo vzťahu ku ustanoveniu § 39 ods. 1 Tr. por. považuje za potrebné najvyšší súd zdôrazniť, že v predmetnom ustanovení je zakotvené moderačné oprávnenie súdu vo vzťahu k výške ukladaného trestu, čo ostatne vyplýva aj z formulácie predmetného ustanovenia („možno páchatelovi uložiť“). Z uvedeného teda možno rozumne dôvodiť, že pokiaľ by aj boli splnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu, je len oprávnením, nie však povinnosťou, vo veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, či mimoriadne zníženie trestu v konkrétnom prípade, so zreteľom na jeho všetky okolnosti, uplatní alebo nie. Z konštatovaného ďalej logicky plynie, že predmetné úvahy platia aj vo vzťahu k otázke v akom rozsahu vo veci konajúci súd toto moderačné oprávnenie vo vzťahu k výške ukladaného trestu uplatní.

Uvedené závery vychádzajúce priamo zo zákonnej dikcie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. explicitovala aj rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu, a to okrem iného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 72/2012, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 51/2014, kde najvyšší súd rezultuje, že „hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť „pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste.

Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ust. § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Berúc do úvahy vyššie rozvedené, dovolací súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 písm. i)

Tr. por. nebol naplnený.

Obvinená svoju druhú dovoláciu argumentáciu založila na tom, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o treste prihliadal na skutočnosti, ktoré mali vyplynúť z dôkazov, ktoré neboli pred súdom vykonané, in concreto na odsúdenie obvinenej trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III z 1. februára 2022, sp. zn. 0T/18/2022, a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 3. mája 2022, sp. zn. 2T/18/2022.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., najvyšší súd stabilne judikuje, že ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

Z gramatického výkladu uvedeného zákonného ustanovenia v prvom rade plynie, že musí ísť predovšetkým o taký prípad, v ktorom konajúci súd oprel svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré boli síce pred ním vykonané, avšak neboli vykonané zákonným spôsobom. Vecne správnou a ústavne konformnou interpretáciou formulácie o dôkazoch, ktoré neboli „súdom vykonané“ zákonným spôsobom“, je extenzívny (rozširujúci) výklad v tom smere, že nejde len o nesúlad so zákonom pri samotnom výkone dotknutého dôkazu v súdnom konaní, ale takou procesnou chybou je zasiahnutý aj dôkaz, ktorý bol už prvotne nezákonne získaný.

Z uvedeného dôvodu preto nemožno pod dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Tr. por. podradiť také prípady, kedy konajúci súd založil svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré neboli pred súdom vykonané ergo na skutočnostiach, ktoré neboli pred súdom prebraté (§ 278 ods. 2 Tr. por.).

Pri takýchto pochybeniach súdov prichádza do úvahy vykonanie prieskumu, či uvedené pochybenie súdu nemožno podradiť pod dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 písm. c) Tr. por., že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd dlhodobo judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v

konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

V prvom rade je potrebné obvinenej prisvedčiť, že z dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj zo skutočností, ktoré vyplývali z dôkazu, ktorý nebol pred súdom vykonaný. Jediná informácia, z ktorej bolo možné z trestného spisu zistiť, že obvinená po tom, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, spáchala ďalšiu trestnú činnosť, pre ktorú bola odsúdená vyššie popísanými trestnými rozkazmi Okresných súdov Bratislava III a Bratislava V, totižto plynie len z odpisu registra trestov obvinenej z 8. decembra 2022 na č. l. 580 - 583. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 8. júna 2023, na ktorom rozhodol o odvolaní prokurátora proti výroku o treste, vyplýva, že tento rozsudkom rozhodol bez toho, aby na verejnom zasadnutí vykonal akékoľvek dokazovanie. Berúc do úvahy uvedené zistenie možno konštatovať, že týmto postupom krajského súdu bolo porušené právo obvinenej na obhajobu, pretože obvinená sa nemala možnosť k uvedeným skutočnostiam, resp. dôkazom vyjadriť (pozri § 34 ods. 1 Tr. por.).

Následne dovolací súd pristúpil k posúdeniu, či zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné, resp. kardinálne. V prvom rade považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v konaní, ktoré predchádzalo dovolaním napadnutému rozsudku bolo, s výnimkou vyššie konštatovaného porušenia, v plnej miere zachované právo obvinenej na obhajobu. Obvinená sa mohla počas celého konania proti jej osobe vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej kládli za vinu a k dôkazom o nich, mohla uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jej obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, dokonca mala v konaní i obhajcu, s ktorým sa mohla radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom, čo aj využila.

Zároveň senát dovolacieho súdu poukazuje i na odôvodnenie rozsudku krajského súdu na str. 13, ktorý v ňom poukázal na dôvody, pre ktoré pristúpil ku korekcii uloženého trestu obvinenej. Z uvedeného možno vyzistiť, že trest odňatia slobody ukladal nielen s prihliadnutím na vyššie konštatovaný, pred súdom nevykonaný odpis z registra trestov, ale aj s prihliadnutím „na postoj obžalovanej v danej preskúmvanej veci, ale aj na (jej) minulosť“. Z uvedeného možno logicky uzavrieť, že obvinenou namietané skutočnosti, ktoré plynuli z dôkazu, ktorý pred súdom nebol vykonaný, neboli jedinými, ktoré krajský súd viedli k zmene výroku o treste.

Berúc do úvahy konštatované mal dovolací súd za to, že zistené porušenie práva na obhajobu nebolo zásadné.

Pre úplnosť dovolací súd uzatvára, že pre potreby rozhodovania o podanom odvolaní prokurátora proti výroku o treste, nebolo potrebné navyše poukazovať na ďalšie odsúdenia obvinenej po spáchaní žalovaného skutku, keďže uvedené rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto jej dovolanie na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.